

pCt. er dog ganske antagelig, og en Stigning indenfor de enkelte Klasser af 1—6 pCt. er ogsaa en meget stor Stigning. Jeg vil antage, at de allerfleste ere tilfredse dermed. Paa den anden Side kan man vel ikke vente, at de, der repræsenterer de store Formuer, selv om de anerkende Princippet, ikke skulde nære Ønske om at faa det anvendt mindre stærkt. Men jeg skulde dog mene, at det vil være muligt at gennemføre Lovforslaget paa dette Omraade i den foreliggende Skikkelse. Og hvad det andet Øjemed angaar, er det jo ogsaa givet, at naar man betaler højere Afgift, faar man ogsaa højere Indtægt i Statskassen. Jeg kan ikke se rettere, end at den højtærede Minister har været meget heldig med at ændre Forholdet saaledes, at det bringer en ret betydelig Merindtægt. Det vil jo opnaas ved, at man beskatter med en højere Procent end hidtil. Men det har desværre hidtil vist sig, at der har været meget stærke Bestræbelser for at unddrage en hel Del af de skattepligtige Beløb fra at gaa ind i Statskassen. I det hele taget har den højtærede Minister Ret, naar han ved Fremsettelsen udtalte, at man her til Lands synes at have en Tilbøjelighed til at søge at unddrage sig at betale Skat. Det gælder desværre ikke alene Arveafgiften, det gælder vistnok paa adskillige andre Omraader og maaske paa alle — Skatter kunne nu en Gang ikke være elskede —, men jo mindre de ere hadede, desto mindre Fristelse er der sikkert til at søge at unddrage sig dem. Naar man her til Lands — jeg ved ikke, om noget lignende er Tilfældet i andre Lande — har faaet en vis Øvelse, en vis Færdighed i at unddrage sig Skatter til Staten — til Kommunen for Resten ogsaa —, kunde det jo være, det netop er, fordi man i vore Bedsteforældres Tid — den Mening, man en Gang har faaet, virker jo ned igennem Tiden — havde Skatter, som vare hadede, nemlig de i deres Virkninger ulidelige Acciseafgifter og for Resten Toldafgifter med, og en Afgift, som Folk ikke kunne lide at udrede, stræbe de at undgaa at udrede, selv om det er til Staten — for Resten ogsaa til andre. Det gik jo saa vidt den Gang, at man satte ligefrem en Ære i at bedrage Statskassen, og det skulde ikke undre mig, om den Tilbøjelighed, man nu om Dage kan paavise til at unddrage sig Skat, har sin Aarsag netop deri, at de Skatter, man havde for hundrede Aar siden og for Resten ogsaa længere ned i Tiden, vare særlig hadede. Det er

vist det, man lider under. Det foreliggende Forslag søger jo i meget høj Grad at raade Bod paa denne Mangel hos os Skatteydere.

Jeg maa maaske omtale med Hensyn til Merindtægten, at man ikke har indskrænket sig til blot at forhøje Afgiften af selve Arvebeløbene, her har man jo — det skal jeg ikke komme ind paa — ved Klassedelingen og ved de forhøjede Procenter tilvejebragt meget betydelige Beløb, men man har ved Siden deraf inddraget adskillige Arter af Arv, som hidtil have været afgiftsfri, under Beskatning. Tidligere er der jo ikke svaret nogen Afgift af Arvebeløb, som vare tillagte Personer nærmest som Pensioner, livsvarige Understøttelser eller lignende. Alle disse Understøttelser, som tilfaldt Personer ifølge Bestemmelse af en Mand, som derefter afgaar ved Døden, ere selvfølgelig efter deres Væsen Arv, og at de bringes ind under samme Vilkaar som den rede Kapital, er jo ganske rimeligt; det vil sikkert heller ingen anse for uretfærdigt. Man har ogsaa taget andre lignende Ydelser med. Familielegater, om hvilke man hidtil har antaget, at der ikke burde svares Arveafgift, ere nu inddragne under Loven. Endvidere ere de, for Resten ikke store Beløb, antager jeg, som hidrøre fra bortblevne Personers Formue, naar de overgaa til Brug for den eller de Personer, der staa den bortblevne Person nærmest i Slægt, hvilke Beløb man tidligere ikke har ment vare afgiftspligtige, nu inddragne under Beskatningen. Mere Betydning har det vistnok, at Arveforskud, som hidtil have været fri — i alt Fald er det en almindelig Antagelse, jeg er ikke sikker paa, at man har praktiseret det ens alle Vegne, i alt Fald tror jeg at kende Tilfælde, hvor Skifteretter have forlangt Arveafgift af aldeles udtalte Arveforskud —, nu inddrages under Beskatning. At Arveforskud ere Arv, for saa vidt som de jo komme til Fradrag, naar den tilbageværende Del af Formuen skal deles mellem Arvingerne, er ganske indlysende. Der kunde maaske være adskillig Stemning for at gaa endnu et Skridt videre paa dette Omraade. Overhovedet maatte dette Princip, at en Mands Formue gaar i Arv, overtages af hans nærmere eller fjernere Slægt, i sine Konsekvenser føre til, at de dermed følgende Afgiftsforpligtelser ogsaa gik over paa alle dem, der nyde godt af den vedkommende Mands Formue i Form af Gaver, mere eller mindre udprægede Livs-